

“ทำงานเต็มที่ ทำหน้าที่เต็มใจ ...ไม่ลวงไม่รู้”

ในเวลา 1 วัน เรามีเวลาทั้งหมด 24 ชั่วโมง และเราใช้เวลาหนึ่งในสามของแต่ละวันไปกับสิ่งใด คำตอบคือการทำงานหรือการทำหน้าที่ คำถามชวนคิดต่อไปคือเราจะใช้เวลา 8 ชั่วโมงกับงานหรือหน้าที่อย่างไร เราพยายามค้นหาคำตอบให้ตนเอง เมื่อเราเป็นพยาบาลวิชาชีพที่หอผู้ป่วยกึ่งวิกฤติอายุรกรรมหลายปีก่อน

ในวันวาน ในแต่ละเวร เข้า-ป่วย-ดึก หัวหน้าเวรจะมอบหมายงานให้ทีมพยาบาล 6 ทีม แต่ละทีมมีพยาบาล 1 คน เป็นกองหน้า คอยดูแลผู้ป่วย 3 คนแบบครบวงจร โดยร่วมมือกับแพทย์เจ้าของไข้หรือแพทย์เวร และมีผู้ช่วยพยาบาล 1 คนเป็นกองหลัง ของพยาบาล 2 คน และดูแลผู้ป่วย 6 คน ดังนั้น การผลัดเวรแต่ละครั้ง เราต้องเรียนรู้และปรับตัวกับผู้ร่วมงาน ในทีมสุขภาพด้วย เพื่อไม่ให้เกิดการประสานงานกลายเป็นการประสานงา เพราะผลเสียจะตกอยู่กับใคร ถ้าไม่ใช่ผู้ป่วยของเรา

ในเวรเช้า เรามักจะผลัดเวรด้วยการดูแลผู้ป่วย 4-5 คน แทนที่จะเป็น 3 คนเหมือนช่วงต้นเวร สาเหตุหนึ่งเกิดจากความตั้งใจของเรา หรือการสร้างงาน ตามคำพูดของคู่หูจากประสบการณ์ทำงานเรื่อง การหาเตียงรับผู้ป่วยอาการหนัก และภาระค่ารักษาพยาบาล ทำให้เราคิดและสร้างงานเพราะหอผู้ป่วยของเรารับผู้ป่วยในได้ 20 คน เมื่อผู้ป่วยย้ายออก 1 คน ก็จะมีเตียงว่าง พร้อมรับผู้ป่วยอาการหนักอีก 1 คนและช่วยให้หัวหน้าเวรแพทย์ประจำบ้านปีที่ 3 มีทางเลือกของการบริหารเตียงในหอผู้ป่วยอายุรกรรมทั้งหมดนอกจากการรอเตียงว่างจากการจำหน่ายผู้ป่วยออกจากโรงพยาบาลเท่านั้น นอกจากนี้ เราพบว่าค่ารักษาพยาบาลที่ไม่เกินกำลัง

ของครอบครัว จะช่วยลดปัญหาตามญาติไม่ได้ หรือหนี้สูญได้ด้วย ดังนั้น เมื่อเราพบว่าผู้ป่วยที่จ่ายเงินสด มีอาการดีขึ้นและไม่ต้องใช้เทคโนโลยีการแพทย์ที่ซับซ้อน เราจะปรึกษาแพทย์ว่า ผู้ป่วยคนนี้ฟื้นชีวิตอันตรายและสามารถย้ายออกไปที่หอผู้ป่วยสามัญได้หรือไม่ ในครั้งแรกๆ ของการปรึกษา เราต้องตอบคำถามของแพทย์ทุกคนว่า “เพราะอะไร...”

ครั้งแรก เราทดลองสร้างงานกับหมอใหญ่ ของผู้ป่วยหรือแพทย์ประจำบ้านปีที่ 3 ที่เห็นหน้ากันมา 3 ปีแล้ว หมอใหญ่สัพยอกว่า “งานเบาๆ น้อยๆ ไม่ชอบเธอ จะให้ย้ายออกแล้ว” คำตอบของเราเริ่มจาก “ผู้ป่วยคนนี้จ่ายเงินเองค่ะ” แล้วให้ข้อมูลที่เขายังไม่รู้ “ถ้าใช้ออกซิเจนแบบเขียว นอนอยู่ที่นี้ เสียค่าห้องวันละ 1,000 บาท ค่าบำบัดพิเศษทางการพยาบาลวันละ 500 บาท แต่ถ้าอยู่หอผู้ป่วยสามัญ เสียค่าห้องวันละ 250 บาทค่ะ” หมอใหญ่อุทานเสียงดัง “เฮ้ย! อุปรณ์เหมือนกัน แต่จ่ายแพงกว่าเยอะเลย” เราให้ข้อมูลเพิ่มเติม “ใช้แค่เมื่อวานนี้ ลูกชายผู้ป่วยบอกว่าขอเวลา 2 วัน จะขายข้าวมาจ่ายค่ารักษา พอ ตอนนี้ ข้าวเกวียนละ 6,000 ถึง 7,000 บาท

